

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ, Orthodoxorum Medicorum Patrono,

QUÆSTIO MEDICA*,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis vigesimâ mensis Novembris, anno Domini M. DCC. LXXXIII.

M°. ACHILLE-GUILLELMO LE BEGUE DE PRESLE, Equite & Censore Regio, Doctore Medico, Præside.

An alvi diuturno fluori vomitus?

I.

DIARRHÆA partium nutritioni inservientium vitiâ consequitur: à læsa coctione non raro ortum ducit: interdùm à relaxatis ventriculi & intestinorum fibris: sæpè à bilis exundantis copiâ,

* *Propugnata, 7 Februarii 1686, à M. Francisco* POITOU; *M. Michaële* PICHONAT *Præside.*

quæ intra proprium conceptaculum, vesiculæ scilicèt felleæ & meatûs cholidoci cavitatem contineri nequit. Illa si quidem acri ejusmodi succo, & ad nutriendum inepto, frequenter onerata & sollicitata, hunc etiam frequentèr in ventrem expuit. Sæpè etiam à plurimâ illuvie serosa è visceribus & mesenterio in intestina depluente alvi fluor proficiscitur. Hìnc excrementa liquidiùs effluere sinunt. Quin etiam crassiori bile, viscidâque ac multâ pituitâ obsessæ mesenterii venæ, tùm chyli anadosim, tùm etiam bilis quotidianum effluxum impediunt, undè aliquandiù suppressi & simul confusi isti humores postea è mesenterio in intestina refluunt, & per sedem crebrò exonerantur.

I I.

VENTER, velut oceanus, omnibus corporis partibus dat, ab omnibus accipit; & ubì vacuatur, rursùs humor retrò redditur, quemadmodùm acceperat ex aliis vasis in vas. Hinc diarrhæa, læsæ coctionis soboles, cæteris affectibus frequentior est; nec à solo ventriculo, sed etiam à cæteris alvinæ regionis partibus originem trahit. Primùm quidem succi, à quibus fermentatio & ciborum concoctio excitantur, à naturali statu degeneres fiunt; qui partìm acidâ suâ qualitate, partìm nimiâ copiâ, ora vasorum ad ventriculum pertinentium distendunt & reserant, ex quibus in hujus cavitatem illabuntur, ibìque huc illuc à calore agitati membranas feriunt & vellicant. Hìnc corpus languet, & diarrhæâ torquetur, si acidus liquor, proptèr pravam sanguinis temperiem, & vitiosos humores ipsi admixtos, segnis & insulsus adeò evadat, ut cibi diutiùs in ventriculo morantes putrescant; sin autèm ustione acrimoniam vel amarorem acquirat, has qualitates tùm chylo, tùm alvi excrementis imprimit. Insuper in ventriculo congeruntur mucosæ quædam sordes, quæ ipsius tunicis pertinaciùs adhærentes fermentum suffocant coctioni perficiendæ deinceps ineptum. Hìnc crassior chylus postmodùm subire vasa lactea non potest; nec ampliùs ilius particulæ figuram obtinent, propter quam vasorum ad intestina hiantium ostiola perreptare valeant; ideò motu peristaltico protruduntur versus podicem, ac lientericum & chylosum alvi profluvium succedit, cui vomitus multùm infensus est.

I I I.

VALIDA vomitûs concussione, natans in ventriculo impuritas, vel ejusdem villis affixa & altiùs recondita, tutò & citò avellitur & ejicitur. Quandiù perseverat vellicatio, aqueus liquor è vasorum lymphaticorum extremis foraminulis exprimitur; atque etiam dùm simul cum ventriculo duodenum concutitur & subvertitur, bilis quasi manu compressa è suis latibulis exilit & sursùm retrahitur. Eâ-

dem irritatione, humores corrupti è totâ massâ sanguineâ stomachum appellunt. Vomitûs ope & beneficio sanguis expurgatus & defæcatus acrem suam qualitatem exuit ac deponit: excrementa suis locis & pristinæ naturæ restituuntur; dissolutæ ac laxatæ fibræ jàm robur accipiunt, spiritus quoque, qui priùs quasi submersi videbantur, jàm vegeti & alacres superflui humoris reliquias resolvunt & dissipant.

IV.

NATURÆ injuriam facit, quisquis vomitum ipsius instituto & legibus contrarium esse affirmat. Hâc salutari excretione non modò febres, sed etiàm alios morbos sponte persanat; eo fine vias breves & expeditas in ventriculum, & magis quàm in alvum directas, natura fabrefecit; per quas è vicinis locis materia morbum committens expelleretur. Vomitus vel est universalis, qui non modò è ventriculo, sed etiàm è visceribus ipsis & venis atque ex universo corpore noxios humores à nativo calore subactos atque edomitos utilissimè expellit: Vel particularis, qui solum ventriculum expurgat, quo vetustissimi Ægyptii tribus diebus continuis, quovis mense, utebantur. Universalis longis morbis confert, ut elleborus albus quartanæ febri: hujus enim medicamenti vis divellit humoresque partibus insidentes excutit. Nec tantùm solius vacuationis, sed etiàm revulsionis gratiâ vomitus celebratur. Hìnc in dolore lumborum prægrandi & largâ dejectione, ab elleboro vomere spumantia multùm prodest: idcircò ischiadios magis juvat supera quàm infera purgatio.

V.

MOCHLICI usus & administratio magnam prudentiam & multas cautiones in Medico requirit. In quibusdam adeò laxus est ventriculus & infirmum pectus, ut ab emetico vires statim exolvantur: aliis non facilè primùm cietur vomitus, sed ubì simul inceperit, difficillimè sedatur. Cùm fervida & sicca viscerum intemperies alvi fluxum fovet, validissimo medicamento nihil perniciosius; blandiori cathartico res peragi debet, ut cassiâ cum rheo aut confectione universali, quibus diarrhæa plerumque cedit, post venæ sectionis cum ratione repetitæ & refrigerantium usum. Sin autem in ventris secessibus nimis diù cespitans humor blandiorum vim hactenùs eluserit, emetico tandem excludi debet, modò nulla dispositio inflammatoria, nullum καῦμα sub cineribus intùs lateat. Illud humorem noxium è suis sedibus facilè elicit, quod cœtera cathartica deturbare non possunt. Antiquas jecoris, lienis, pancreatis & mesenterii obstructiones validâ concussione solvit, atque etiàm humoris in inferam alvum ruentis cursum sic revo-

eat, ut mutatâ velificatione in superas partes revellatur & ore rejiciatur; naturæ ipsius ductu & exemplo, quæ, si vomitus suâ sponte successerit, diuturnâ diarrhæâ ægrum liberat.

Ergò alvi diuturno fluori vomitus.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Josephus COTTON.	*M. Theobaldus* NIZON, *Chirurgiæ Vernaculo Idiomate Professor.*	*M. Petrus* POISSONNIER, *Eques, Regis in Sacro Consistorio Consiliarius, Regi à Consiliis Medicis, in Regiis Arcibus Maritimis & Coloniis totius Medicinæ Præfectus, è Regiâ Scientiarum Academiâ Parisiensi, necnon Brestensis, Divionensis, Londinensis, Matritensis, Stokolmiensis & Petropolitanæ Socius, Professor, & Censor Regius.*
M. Joannes-Henricus BAGET, *Chirurgiæ Latino Idiomate Professor designatus.*	*M. Carolus-Ludov.* VARNIER.	*M. Franciscus* BERNARD.
M. Carolus-Jacob. SAILLANT,	*M. Jacobus-Franciscus* DE VILLIERS, *antiquus Regis Exercituum Medicus ordinarius in Germaniâ.*	*M. Carolus-Ludovicus* LEGER, *Consiliarius Medicus Regis ordinarius in Urbe & Comitatu Altissiodorensi.*

Proponebat Parisiis JOANNES-BAPTISTA-ADRIANUS ROZE DE L'EPINOY, Nemorosinus Senonensis, Doctor Medicus Remensis, nec-non Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus. A. R. S. H. 1783.

AB OCTAVA AD MERIDIEM.

Typis QUILLAU, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Typographi 1783.